

ved det, at ministeren har iværksat et arbejde om de her ting.

Men jeg synes, det er væsentligt, at vi sikrer os, at de knallerter, der må køre 30 km/t. eller for norges vedkommende 45 km/t., kører det og ikke ligger og kører inde i byerne, som nogle har set, med 85-90 km/t.

Med hensyn til den skærpede kontrol og sanktioner mod forhandlere, der har medvirket til at tune knallerterne, er jeg selvfølgelig enig med fru Tove Videbæk i, at vi jo ikke skal have, at medierne skaber den samme situation som den oppe på Mors. Jeg vil nu nok sige, at det virkede meget overbevisende, da nogle forhandlere selv udtalte, at det havde de selvfølgelig medvirket til, så jeg er ikke så bange for den side af sagen, men ellers er jeg ganske enig i det der.

Jeg vil også sige, at det er en politimæssig foranstaltning at sørge for de her ting. Men når man er så vidt, at man kan tage ud med et fjernsynskamera og få nogle til at stå frem og sige, at det der gør vi, så er der vel en vis risiko for, at det er noget, der sker rundtomkring.

En knallert er ikke indrettet til at køre med hverken 50 km/t., 60 km/t., 80 km/t. eller 90 km/t., og selv om hr. Keld Albrechtsen stadig væk har fysikken til at kunne springe ned i vejgrøften, så skal han jo passe på, for visse vejgrøfter er der vand i, og hvis han går hen og drukner i stedet for, ja, så kunne det selvfølgelig være meget problematisk. Så det må vi have sat en stopper for, men det er også det, jeg hører om den her side af sagen.

Lad os så drøfte det, der kan ske på det forskningsmæssige område. Jeg er sådan set meget tryk ved det, der sker i Færdselsikkerhedskommissionen, en cadeau til hr. Karsten Nonbo for det. Jeg tror, det er vigtigt, at vi sætter os ned, og om det så er trafikultur eller det er skadeskultur, vi forsker i, er for mig ikke det store problem. Det er nok to sider af den samme sag.

Men mange tak for en utrolig god time, og jeg tror, at vi alle sammen kan glæde os til, at vi måske kan komme til at medvirke til, at vi skaber en større tryghed i trafikken for unge som for ældre, og at vi får knallerterne til at køre med den fart, som knallerterne er beregnet til at skulle køre med.

Tak for forhandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op-*hold*). Det er vedtaget.

Kl. 15.40

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 155:

Forslag til folketingsbeslutning om ligestilling med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn.

Af Pernille Rosenkrantz-Theil (EL), Lissa Mathiasen (S), Anne Baastrup (SF) og Elisabeth Arnold (RV).

(Fremsat 23/3 2004).

Sammen med denne sag foretoges:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 161:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til stedbarnsadoption for registreret partner fra barnets fødsel.

Af Pernille Rosenkrantz-Theil (EL), Lissa Mathiasen (S), Anne Baastrup (SF) og Elisabeth Arnold (RV).

(Fremsat 26/3 2004).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

De to beslutningsforslag, vi behandler her, vedrører begge registrerede partners adgang til adoption, et emne, som vi også for lidt over et år siden debatterede her i salen.

Jeg vil gerne indlede med at gøre det klart, at regeringens overordnede holdning til de omhandlede spørgsmål ikke har ændret sig, og at min tale derfor i det væsentlige vil blive en gentagelse af det, som jeg tidligere har sagt.

Jeg vil starte med beslutningsforslaget om ligestillingen med hensyn til fremmedadoption af danske og udenlandske børn.

Dette forslag går ud på at give registrerede partnere adgang til at adoptere danske og udenlandske børn efter samme procedure og godkendelseskrav, som gælder for ægtefæller. Det forudsætter, at der ved adoption af udenlandske børn skal foreligge en bilateral aftale mellem de pågældende donorlande og Danmark om adoption til par i registreret partnerskab.

Beslutningsforslaget indeholder endvidere en opfordring til socialministeren til i vejledninger om særlig støtte til børn og unge udtrykkeligt at præcisere, at homoseksuelle par kan godkendes som plejeforældre.

Som bekendt følger det af den gældende lovgivning, at en registreret partner kan adoptere den anden partners barn, medmindre der er tale om et adoptivbarn fra et andet land. Denne mulighed for en stedbarnsadoption blev indført ved en lovændring i 1999.

Forslagsstillerne ønsker imidlertid nu at gå et skridt videre og give registrerede partnere mulighed for fremmedadoption af danske og udenlandske børn.

Regeringen kan ikke støtte dette forslag.

På et følsomt område som dette er det nødvendigt både at være forsigtig og være meget opmærksom på konsekvenserne for børnene af de lovændringer, der foreslås. Særlig udenlandske adoptivbørn har ofte en svær start på livet, og de har derfor et særligt behov for en tryk opvækst.

Jeg betvivler ikke, at homoseksuelle par også i mange tilfælde vil kunne give dem en god opvækst, men vi kommer ikke uden om, at det for disse børn vil kunne være en stor belastning, at de ud over de problemer, der kan være knyttet til det forhold, at de er adopterede, også er vokset op i et homoseksuelt parforhold og skal imødegå de fordomme, der desværre fortsat kan være knyttet hertil i vores samfund.

Enhver beslutning om adoption skal træffes ud fra, hvad der må anses for at være til barnets bedste, og det er vigtigt, at vi ikke er så optaget af at opnå ligestilling for homoseksuelle par, at vi flytter vores fokus væk fra dette helt centrale punkt. Formålet med adoption er at give barnet en god og en tryk opvækst, ikke at opfylde adoptivforældres behov for at få et barn.

Beslutningsforslaget indeholder også en opfordring til socialministeren til i vejledningen om særlig støtte til børn og unge udtrykkeligt at præcisere, at homoseksuelle par kan godkendes som plejeforældre. Opfordringen er en gentagelse af den opfordring, der blev tilkendegivet i

Retsudvalgets betænkning af 8. maj 2003 over beslutningsforslaget nr. B 65.

Socialministeren har i lighed med, hvad ministeren også har tilkendegivet i et svar til Folketinget, oplyst, at hun ikke finder, at der er behov for at få klargjort og præciseret reglerne om homoseksuelle pars mulighed for at blive plejeforældre. Baggrunden herfor er, at der ikke i sociallovgivningen er noget til hinder for, at homoseksuelle par godkendes som plejeforældre.

Regeringen kan således ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Det andet beslutningsforslag om adgang til stedbarnsadoption for registrerede partnere fra barnets fødsel er en opfølgning af Enhedslistens lovforslag fra sidste år, nr. L 119, som vedrører det samme emne.

Lad mig med det samme slå fast, at regeringen heller ikke kan støtte dette beslutningsforslag.

Da vi sidste år her i salen behandlede lovfor-slag nr. L 119, satte jeg spørgsmålstegn ved lovfor-slagets retssikkerhedsmæssige konsekvenser for den mulige far til barnet, der efter børnelovens regler jo har ret til at få sit faderskab prøvet indtil 6 måneder efter barnets fødsel, og som i udgangspunktet også vil kunne modsætte sig adoption, hvis den pågældendes faderskab derefter måtte blive fastslået. Jeg kan forstå, at det beslutningsforslag, vi behandler her i dag, bl.a. har til hensigt at imødekomme disse betænkeligheder.

Løsningen skulle ifølge forslaget være, at stedbarnsadoptionen i første omgang gennemføres om en midlertidig adoption straks efter barnets fødsel og efter 6 måneder gøres permanent.

Det fremgår imidlertid ikke klart af beslutningsforslaget, hvori adoptionens midlertidige element består, da det forudsættes, at en midlertidig adoption har samme retsvirkninger som en egentlig adoption, ligesom det forudsættes, at adoptionen fastholdes også i de tilfælde, hvor en far efterfølgende får sit faderskab fastslået. Forslagsstillerne er i denne situation inde på, at faderen jo eventuelt skal have samværsret og barnet arveret efter faderen.

Som forslagsstillerne selv er inde på, rejser en sådan ordning nærmest uløselige problemer, ligesom den strider mod adoptionslovens helt grundlæggende forudsætning om, at retsforholdet mellem barnet og dets oprindelige slægt bortfalder ved adoptionen.

Endvidere medfører ordningen det fundamentale problem, at barnet i en vis forstand får tre forældre.

Hertil kommer, at forslaget fortsat ikke imødekommer de betænkeligheder, jeg tidligere har nævnt i forhold til mandens ret til at få sit faderskab prøvet. Denne ret vil også efter dette forslag reelt blive illusorisk, i og med at adoptionsforholdet netop forudsættes at bestå, uanset hvordan faderskabssagen falder ud.

Under førstebehandlingen af lovforslag nr. L 119 anførte jeg også, at de nuværende regler, hvorefter samtykke til adoption som udgangspunkt først kan gives 3 måneder efter barnets fødsel, er begrundet i, at forældrene skal have mulighed for at træffe beslutning om adoption på et velovervejet grundlag.

Jeg må forstå beslutningsforslaget sådan, at det er dette hensyn, der ligger bag forslaget om, at anmodning om midlertidig adoption skal indgives mindst 3 måneder inden barnets fødsel.

Nu er beslutningsgrundlaget jo som bekendt et helt andet, når først barnet er født, hvilket er baggrunden for adoptionslovens regel om, at de 3 måneder regnes fra barnets fødsel.

Jeg har naturligvis forståelse for tankegangen bag forslaget, men som jeg tidligere har anført, er der allerede efter de gældende regler mulighed for at gennemføre en adoption hurtigt, hvis der foreligger ganske særlige forhold, f.eks. hvis moderen er alvorligt syg.

Det er endvidere muligt at sikre barnet i tilfælde af moderens død ved at oprette et børnetestamente. Heri kan moderen tilkendegive, hvem hun ønsker skal have forældremyndigheden efter hendes død. Efter § 15 i lov om forældremyndighed og samvær skal en sådan tilkendegivelse følges, medmindre hensynet til, hvad der er bedst for barnet, taler imod. Et børnetestamente har dog ikke betydning for faderens mulighed for at få forældremyndigheden.

Når de hensyn, der ligger bag forslaget, således afvejes over for de væsentlige problemer, forslaget rejser, er det sammenfattende regeringens opfattelse, at forslaget ikke bør gennemføres.

Regeringen kan derfor ikke støtte dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg mærkede mig, at ministeren i forbindelse med spørgsmålet om fremmedadoption, dvs. adoption typisk af et udenlandsk barn, brugte

vendingen »konsekvenserne for disse børn«. Jeg vil da godt bede om ministerens begrundelse for den vending og en uddybning af, hvad det er for konsekvenser, og hvad ministeren bygger det på.

Mig bekendt er der kun en eneste gang lavet en undersøgelse, og det er den svenske, som lå forud for deres vedtagelse af nøjagtig samme type lovgivning. Der var en meget klar hilsen, som byggede på, at dette her ikke ville være til skade for barnet, tværtimod. Hvad bygger ministeren sine overvejelser på?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen det vil jeg gerne gentage for fru Lissa Mathiasen.

Som jeg allerede har sagt i min første tale til de her to beslutningsforslag, er der jo ingen tvivl om, at der er mange homoseksuelle par, som er gode forældre, kærlige forældre for deres børn, men vi står i en situation, hvor særlig udenlandske adoptivbørn har en meget svær start på livet og derfor er det regeringens opfattelse, at de har et særligt behov for en tryk opvækst.

Jeg er ikke i tvivl om, at mange homoseksuelle par også i mange tilfælde vil kunne give dem en god opvækst. Men vi kan ikke komme uden om, at disse børn vil kunne opleve det som en meget stor belastning ud over de problemer, de allerede har med sig i bagagen, hvis de vokser op i et homoseksuelt parforhold og skal imødegå de fordomme, som der desværre fortsat er i vores samfund.

Det var, hvad jeg sagde i min første tale, og det gentager jeg gerne for fru Lissa Mathiasen, fordi jeg da bestemt erkender, at der er mange forskellige synspunkter på den her sag. I den her sag vælger regeringen altså at sige, at hensynet til de børn, der i forvejen har det svært, vejer meget tungt, og det gør altså ud fra en samlet betragtning, at regeringen ikke finder, at beslutningsforslaget er den rigtige vej frem.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Tak for svaret, men jeg synes egentlig ikke, jeg fik noget svar, for det her har vi hørt ministeren sige før. Men jeg tror, vi er enige om, at udgangspunktet er, at egnethedsvurderingen bliver der ikke rørt ved, den er ens, uanset om man er ægtepar, enlig eller et registreret par.

Det, jeg spurgte om, var, hvad man overhovedet bygger de her vurderinger på.

Sådan som jeg hører det, siger ministeren, at man ikke tror, det vil være godt for børnene. Så henviser jeg til, at det eneste sted, man har lavet en undersøgelse, er i Sverige, og der har man sagt, at det ikke kan påvises, at det her kommer til at få en negativ virkning, tværtimod har man set nogle meget velfungerende resultater.

Så er det, jeg spørger, hvad det så er, ministeren bygger det her på. Det kan i hvert fald ikke være viden, for den findes ikke andre steder. Hvad er det andet? Er det sådan et eller andet greb i luften, hvor man siger, at man tror nok?

Kl. 15.50

Jeg vil egentlig godt have ministeren til at give et svar på, om det kun er sådan en vi har en fornemmelse af. Ministeren negligerer totalt de svenske undersøgelser med det svar her. Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu er der jo mange erfaringer med den lovgivning, man har i Sverige. Her tænker jeg også på den holdning, som forskellige donorlande kan have til den her problemstilling.

Men jeg vil da gerne sige til fru Lissa Mathiasen, at min indfaldsvinkel til den her meget, meget alvorlige problemstilling først og fremmest bygger på det kendskab, man har til det danske samfund, og den holdning, man har til, hvordan lovgivningen skal være her i landet, og den skal ikke alene bygge på undersøgelser, som er gennemført.

Jeg mener, og det gentager jeg gerne en tredje gang, at der fortsat er fordomme i det danske samfund, og jeg tror, at det kan skade barnet i dets fortsatte opvækst, at det skal kæmpe mod de fordomme, samtidig med at det måske kæmper med at have levet det meste af sine første leveår på et børnehjem under måske knap så gode vilkår, og hvad der ellers kan være af identitetsproblemer med at komme fra et fremmed land, måske have en anderledes baggrund og skulle integrere sig i det danske samfund.

Det er de samlede hensyn, som jeg her opstiller, der gør, at jeg ikke mener, man oven i det også som barn skal forsvare sig imod og kæmpe imod de fordomme, der måtte være på det her område.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg ved godt, at man skal lade være med at more sig, når det er så alvorlige sager som det at kun-

ne adoptere og børns tarv, vi taler om. Jeg kan alligevel ikke lade være med at more mig lidt over logikken i argumentationen, for den lyder jo sådan her: Fordi vores børn kunne finde på at mobbe jeres børn, fordi vi har fordomme, så må I ikke få børn. Det synes lidt at være logikken bag justitsministerens argumentation, og det taler måske for, at vi skulle gribe fat i nogle af de fordomme, og at vi skulle gribe fat i vores egne børn i stedet for at forhindre andre i at få børn, fordi vores egne børn ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt.

Så vil jeg gerne bakke fru Lissa Mathiasens argumentation op. Altså det eneste sted, der har været en undersøgelse, er jo i Sverige, og måske var det på tide, vi fik lavet en undersøgelse her. Der er jo masser af homoseksuelle, som har børn, og som lever med børn til hverdag. Ville ministeren være indstillet på at gennemføre en undersøgelse som den, vi har set i Sverige, sådan at de danske forhold og eventuelle fordomme også kunne tages med i betragtning?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil først sige til fru Pernille Rosekrantz-Theil, at det er muligt, fru Pernille Rosenkrantz-Theil synes, at det er en morsom debat. Det, jeg tror er forskellen på fru Pernille Rosenkrantz-Theils og min holdning til det her spørgsmål, er, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil først og fremmest er opfyldt af ønsket om, at adoptivforældres behov for at få et barn skal opfyldes, uanset hvilken type forhold de lever i. Det er ikke det, der er min indfaldsvinkel.

Min indfaldsvinkel er, at ved en adoption skal vi sikre barnet den bedste og den tryggeste opvækst, og det betyder altså, at vi ender med to forskellige resultater. Det er muligt, at det er, fordi vi har en forskellig holdning til det. Fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger så flot: Så må vi bekæmpe de fordomme, men her er der jo tale om børn, der så skal betale prisen for fru Pernille Rosenkrantz-Theils kamp, og den pris synes jeg er for høj for den gruppe, vi her taler om.

Så må jeg sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at spørgsmål om store undersøgelser, som også indgår i andre ministres områder, må fru Pernille Rosenkrantz-Theil stille under udvalgsbehandlingen. Så må regeringen jo samlet se på, hvad der argumentationsmæssigt kan bære at lave undersøgelser.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes, vi skal passe på med, når vi debatterer spørgsmål som det her, at skyde hinanden intentioner i skoene. Det er faktisk sådan, at det, der har været centrum for debatten både sidst og også allerede nu under den debat, vi har haft i oppositionen, da vi har stykket det her forslag sammen, har været barnets tarv, for det er selvfølgelig det, der for os alle sammen står i centrum.

Samfundets vigtigste opgave i denne her slags spørgsmål er at sikre barnets tarv, og det er sådan, at samfundet har taget principiel stilling til, hvorvidt homoseksuelle kan være forældre. Det er derfor, det er muligt for homoseksuelle at adoptere deres ægtefælles børn, det er derfor, det er muligt for homoseksuelle at være plejeforældre osv. Samfundet har principielt taget stilling til, at homoseksuelle godt kan varetage barnets tarv.

Kl. 15.55

Det, vi tager stilling til nu, er, om vi mener, at homoseksuelle også vil kunne det i forbindelse med fremmedadoption. Det er det, der er på dagsordenen, og der har vi jo i oppositionen på baggrund af en svensk undersøgelse som den eneste af sin slags vurderet, at det kan homoseksuelle godt. Derfor vil Enhedslisten selvfølgelig synes, at det var på sin plads, at man gennemførte en undersøgelse i Danmark.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til fru Pernille Rosenkrantz-Theil, at jeg tror stadig væk, at vi har en lidt forskellig opfattelse af, hvad det egentlig er, der er det centrale i den her debat.

Jeg synes, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil lidt for hurtigt og flot går hen over spørgsmålet om, hvad der er barnets tarv. Vi må vel være enige om, at der er rigeligt med personer, som ønsker at adoptere børn. Det er jo ikke, fordi der er mangel på adoptivforældre, at vi behandler det her spørgsmål i dag. Derfor kan man spørge: Hvad er det for barnets tarv, fru Pernille Rosenkrantz-Theil her forsøger at forsvare?

Jeg betragter nærmere det her som et spørgsmål om at sikre en fuldstændig anerkendelse af homoseksuelle pars ret til f.eks. at adoptere udenlandske børn, og det er altså et spørgsmål om ligestilling og rettigheder og ikke et spørgsmål om barnets tarv.

Det er muligt, at vi blot taler forbi hinanden i Folketingssalen i dag. Jeg må blot fastholde, hvad der for regeringen har været de grundlæggende argumenter for at afvise beslutningsforslagene her i dag. Men det er naturligvis klart, at vi da gerne under udvalgsbehandlingen medvirker til at besvare de spørgsmål, der måtte være, også med hensyn til undersøgelser af disse spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når nu ministeren lægger vægt på, at det her er det samme forslag, vi fremsatte sidste år, og ministeren gentager nogle af sine argumenter fra sidste år, så må jeg bare fremhæve, at vi faktisk har ændret på forslagene, og vi har også taget hensyn til den debat, der var sidste år.

Der står udtrykkeligt ikke noget om homoseksuelle pars ret til eller krav på at få børn. Vi taler om deres adgang til at adoptere, hvis de opfylder de krav, som bliver stillet til dem i forbindelse med bedømmelsen af deres forældreegnethed. Det er altså en mulighed for at blive prøvet, for at blive vurderet, om de kan være gode forældre for et eventuelt adoptivbarn. Der tales ikke om nogen ligestilling med hensyn til ret til at få børn. Så nu er det sat på plads.

Så vil jeg blot sige, at når ministeren tager så meget hensyn til børnene, som eventuelt kan blive udsat for mobning, når de vokser op i en usædvanlig familie, så vil jeg blot minde ministeren om, at da jeg var barn, var det altså meget, meget slemt at være barn af en enlig mor, for så hørte man til underklassen, så var man udsat for noget forfærdeligt, for så levede man ikke i en normal familie. Så hurtigt kan det gå.

Nu bor en stor del af de danske børn i brudte familier, og ministeren er selv bannerfører for at gøre det nemmere at blive skilt. Så jeg synes, man skulle tænke lidt over, at normerne også flytter sig i samfundet.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil da sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg da er fuldt ud opmærksom på, at normerne flytter sig i samfundet, og det kan også være, at normerne flytter sig i samfundet på det her område, og så er det jo glædeligt, at der er mange partier i Folketinget, der er så optaget af den her sag, at de sikkert gentagne gange vil bringe det her emne til debat med henblik på at forsøge at få

lovgivningen ændret i takt med, at normerne ændrer sig.

Jeg står jo heller ikke her og siger, at der ikke er nogen børn, der har det rigtig godt i familier med homoseksuelle par, eller at børn ikke har det godt, fordi deres mor eller far er enlige. Der er da masser af børn, der har det godt.

Det, jeg blot gerne vil gentage, er, at der her er tale om en gruppe børn, som har haft en overordentlig svær start på livet, og der synes jeg, at de børn fortjener at få de bedst tænkelige vilkår i deres fortsatte opvækst. Der må jeg blot påpege, at vi endnu ikke er nået dertil, hvor man kan sige, at de fordomme er fuldstændig væk i det danske samfund. De er der fortsat, og der må man spørge sig selv, om det så er børnene, der skal betale de omkostninger, der måtte være ved at få fremmet den her mulighed for homoseksuelle par.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, ministerens argumentation halter. Hvis alternativet for børnene er at fortsætte deres opvækst på et økonomisk dårligt funderet børnehjem i et uland, så mener jeg ikke, at valget burde være svært at tage, heller ikke for justitsministeren.

Så vil jeg blot sige, at justitsministeren kan være helt overbevist om, at de partier, der står bag forslaget her, naturligvis vil fremsætte det igen og gerne vil have det vedtaget på et eller andet tidspunkt, hvis det bliver muligt, og jeg vil blot minde ministeren om, at da der i 1989 blev vedtaget lovgivning om registreret partnerskab, var der også modstand fra konservativ side, men jeg har ikke hørt noget som helst om, at De Konservative vil fremsætte forslag om, at den bliver ophævet.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen det er jo lige præcis der, jeg synes, at forslagsstillernes argumentation måske halter, for mig bekendt - men det er muligt, at Det Radikale Venstre ligger inde med oplysninger, som jeg ikke har modtaget i Justitsministeriet - er der på ingen som helst måde mangel på personer, som ønsker at blive adoptivforældre. Det gælder hverken til danske børn eller udenlandske børn. Tværtimod er der en alenlang liste af personer,

som er egnede, som er godkendt, som har gennemgået kurser, og som meget gerne vil adoptere børn.

Så det er jo ikke, fordi der er noget behov, og fordi børn sidder alene på børnehjem i udlandet og ikke kan finde villige adoptivforældre. Der er rigeligt at tage af. Så det kan ikke være det, der er argumentationen for beslutningsforslagsstillerne for at fremsætte det her i Folketinget. Det kan ikke være de børns tarv. Der må være andre politiske årsager til, at man mener, at det her beslutningsforslag skal fremmes på nuværende tidspunkt.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Inge Dahl-Sørensen som ordfører.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Beslutningsforslaget vedrører som sagt ligestilling med hensyn til fremmed adoption af danske og udenlandske børn og er en genfremsættelse af et lignende forslag, som fandt sted for ca. halvandet år siden. Dengang var Venstre imod forslaget, og det er vi stadig.

Vi har ingen fordomme. Hvordan folk ønsker at indrette sig er fuldstændig op til de enkelte. Men at homoseksuelle par også skal have lov til at adoptere, kan vi i Venstre ikke støtte.

Der er to grunde til, at vi mener, at dette er forkert. For det første, fordi vi mener, at et barn som udgangspunkt har krav på en mor og en far, og for det andet, fordi vi er bekymrede for, at donorlandene vil neddrole bortadoption af deres børn til Danmark, hvis vi bekendtgør, at vi er parate til at anerkende homoseksuelle adoptanter. Det vil gå ud over de mange par, som ønsker at adoptere.

Det andet forslag, som går ud på, at en registreret partner skal kunne stedbørnsadoptere sin partners barn straks efter barnets fødsel, såfremt den biologiske mor dør inden 3-månedersfristens udløb, kan Venstre heller ikke støtte. Som det er i dag, kan adoption først gives efter 3 måneder efter barnets fødsel, medmindre der foreligger ganske særlige forhold. Baggrunden er jo, at forældrene skal have mulighed for at træffe beslutningen om bortadoption på velovervejet grundlag. Derudover skal faderskabet fastslås, inden man skrider til en bortadoption, og barnets far har da også nogle rettigheder.

Så et meget stort flertal i Venstre kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt høre fru Inge Dahl-Sørensen om, hvad man bygger den vurdering på, at i det øjeblik, vi taler om adoption fra andet land, vil det i den her sammenhæng skade andre adoptanter. Det eneste sted, det ligger undersøgt, er i Sverige, og der er *ingen* bemærkninger om, at det her kommer til at skade andre adoptanter. Så det vil jeg godt høre fru Inge Dahl-Sørensen om.

Det andet, jeg godt vil høre, var spørgsmålet om de rettigheder, man har som mand, muligheden for at fastslå faderskab m.v. Hvad er det set i forhold til beslutningsforslagets punkter, der strider imod det? Det er jo netop det, der er taget hensyn til her. Hvad er det rent konkret, der her strider imod, at man ikke skal have retten til at få et faderskab prøvet?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Med hensyn til Sverige er jeg blevet oplyst om, at man har kunnet mærke en nedgang i adoption til svenske adoptanter, og begrundelsen er netop, at man har meldt ud, at nogle af disse børn kunne overgå til homoseksuelle par. Det har ikke været befordrende, at man har lavet disse regler.

Med hensyn til rettighederne er det jo helt klart, at hvis man starter med at bortadoptere et lille barn, fordi moderen er død måske 14 dage efter fødslen, så er der en mangel på rettigheder for den far. Han skal have lov til at give sig til kende. Det er ikke sikkert, han gør det, men hvis han gør, så har han altså nogle fulde rettigheder, som han kan gøre brug af.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det undrer mig lidt at høre, der skulle være de svar fra Sverige, fordi forudsætningen for, at man kan lave en fremmedadoption i denne her sammenhæng, er, at afgiver- eller donorlandene har accepteret. Så det synes jeg da vi skal have undersøgt. Jeg formoder, at fru Inge Dahl-Sørensen også har svarene og beviserne, sådan at vi kan drøfte det i Retsudvalget.

Så synes jeg ikke rigtig, jeg får et svar på det andet spørgsmål, jeg stiller. I dag er det jo sådan, at man har muligheden for at bortadoptere et barn, inden de 6 måneder er gået, det vil sige forud for, at en mand har mulighed for at få prøvet en faderskabssag. Hvad er forskellen på det og det, der ligger her i forslaget?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg tror ikke rigtig, jeg forstår, hvad fru Lissa Mathiasen mener. Altså man bortadopterer vel ikke forud? Jeg er gjort opmærksom på, at som det ligger her, så drejer det sig om, at man ikke behøver at overholde 3-måneders-fristen. Og hvis man ikke overholder 3-måneders-fristen, hvordan vil man så påberåbe sig, at man undersøger, hvem der er far til barnet? Det forstår jeg altså ikke.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg tror faktisk, vi har at gøre med en misforståelse. Og det kan jo i virkeligheden godt være tilfældet, for tingene kan være formuleret på en måde, så det ikke er helt klart. Det skal jeg ikke kunne afvise.

Såvel ministeren som fru Inge Dahl-Sørensen fremlægger det ene af beslutningsforslagene på en anden måde, end det er ment. Om det så er, fordi tingene står forskelligt, eller fordi vi læser det forskelligt, skal jeg ikke kunne sige. Men det skal det jo i hvert fald ikke falde på.

Derfor vil jeg gerne prøve at klargøre, hvad det er, det andet beslutningsforslag går ud på. Det går nemlig ud på, at det skal være muligt for en far at melde sig på banen og sige: Jeg er faktisk faderen til det her barn, og til at få prøvet sin faderskabssag og dermed få annulleret det, der hedder den midlertidige adoption. Det vil sige, at midlertidigheden faktisk ligger i, at hvis det viser sig, at der er en mand, der vil have prøvet sin faderskabssag, så bortfalder adoptionen, indtil faderskabssagen er afgjort.

Hvis det så er tilfældet, at det faktisk er faderen, så er der ikke længere tale om nogen adoption. Og det skal der være mulighed for de første 6 måneder, sådan at man følger børnekonventionens regler. Og det vil sige, at faderen i princippet er bedre stillet med det beslutningsforslag, der ligger på bordet her ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Taletiden er for længst udløbet.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jamen det kan da være, jeg fuldstændig har misforstået det hele. Men så lad os kigge på det i Retsudvalget.

Jeg vil da gerne lytte til, hvordan Enhedslisten og andre ordførere har opfattet det her. Men jeg har bare opfattet det sådan, at man faktisk begrænser faderens ret, og det synes jeg ikke er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg kan godt forstå misforståelsen. I det oprindelige forslag som Enhedslisten fremsatte sidste år, var der ikke taget højde for børnekonventionen. Det blev jeg så gjort opmærksom på i forbindelse med debatten i salen.

Og så har perioden mellem sidste gang og nu faktisk gået med at finde ud af en løsning, altså en teknisk løsning, hvor vi sørger for, at der er taget højde for alle mandens rettigheder. Enhedslistens ønske har aldrig været, at faderen skulle være dårligere stillet. Så vi har forsøgt at tage højde for det.

Jeg er meget glad for, at fru Inge Dahl-Sørensen vil være med til at diskutere det i Retsudvalget. Jeg synes bestemt, vi skal kigge på det og få ryddet de misforståelser af vejen, som kan være, sådan at vi kan bringe denne her sag videre.

For den kvinde, som ellers ville skulle stedbarnsadoptere, ville det selvfølgelig betyde, hvis man laver denne her lovgivning, at hun kan få barsel fra dag et sammen med den biologiske mor, og at barnet var sikret retssikkerhedsmæssigt. Det har været hele intentionen. Og det skal jo selvfølgelig ikke være på bekostning af faderen.

Så jeg håber bestemt på, at vi kan få en god udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg kan ikke sige andet end at så lad os kigge på det. Det synes jeg er en god idé.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil bidrage med et udredningsarbejde til forståelsen, for jeg hørte med interesse, at justitsministeren i sin svartale nævne begrebet børnetestamente som en måde, man kunne løse det her problem på, hvis ikke man ville give adgang til stedbarnsadoption fra dag et.

Det må jo også betyde - og det er så næsten et spørgsmål til justitsministeren, men jeg tror også, vi kan have glæde af at se det i referaterne - at også et børnetestamente må vige for faderens ret til at anlægge en faderskabssag i den mellem-

liggende periode efter barnets fødsel, og indtil der er gået 6 måneder.

Det kan jo ikke være sådan, at man kan oprette et børnetestamente og derved tilsidesætte den biologiske faders adgang til at få prøvet sit faderskab. Så mon ikke vi i fællesskab kan finde en løsning, så vi i hvert fald er enige om, hvad forslaget går ud på?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jo, det synes jeg også ville være en god idé at vi finder ud af.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der vist ikke flere korte bemærkninger. Det bliver derfor fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

Socialdemokraterne kan naturligvis støtte de to beslutningsforslag, eftersom vi er medforslagsstillere.

Men lad mig starte med at slå det helt klart fast, at det for os er helt afgørende, at udgangspunktet for en adoption, uanset hvilken form vi taler om, altid skal være til fordel for barnet. Og derfor lægger vi meget vægt på, at forudsætningen for en adoption skal være at give barnet den fornødne omsorg, at sikre god opvækst, kærlige, trygge rammer, at kunne tackle den følelsesmæssige usikkerhed, som det at være adopteret i sig selv godt kan være, og som vi jo så ofte har diskuteret, samt at kunne udfylde forældrerollen og give et barn et godt og stabilt hjem. Det er de helt fundamentale ting, som for os er forudsætningen for at kunne blive godkendt som adoptant.

Kl. 16.10

Derudover ligger der jo så også en række mere generelle godkendelseskrav, som skal være opfyldt. Vi stiller i dag samme krav til godkendelse om egnethed, uanset om man er enlig eller man er et gift par. Det er vi meget enige i at fastholde. Det skal være ensartede regelsæt, der ligger til grund.

Det, som også forslaget nu lægger op til, er så at sige, at vi nu accepterer, at registrerede par får samme muligheder for at blive prøvet med hensyn til egnethed efter nøjagtig det samme regelsæt for at kunne få lov til at adoptere. Det er et lille skridt.

Vi betragter det som værende et lille skridt, og vi støtter det fra Socialdemokratiets side under betingelse af, at der, som også forslaget læg-

ger op til, samtidig foreligger en bilateral aftale med afgiverlandene og adoptionsmyndighederne i Danmark om adoption.

Det, vi ønsker her, og det synes jeg faktisk er meget væsentligt, er at skabe lighed for loven. Så det er egnethedsvurderingen, der er afgørende for, om man kan bruges som adoptivforældre, og at udgangspunktet hele vejen igennem er barnets tarv.

Vi ved, at man i Storbritannien og Sverige har taget det her skridt, og vi ved også, som vi allerede har været lidt inde på i debatten, at de i Sverige forud for deres beslutning har fået foretaget en ret omfattende undersøgelse via det svenske justitsministerium. Jeg skal være den første til at beklage, at der ikke er foretaget lignende undersøgelser herhjemme. Vi ville finde det ganske godt, om vi undervejs i udvalgsarbejdet kunne blive enige om, at man satte nogle undersøgelser i gang, for myter kan vi ikke bruge, og slet ikke i en sag som den her type.

Men rimeligt er det vel at tillade os at drage klare paralleller i forhold til det, svenskerne er kommet frem til, og som sender den meget klare hilsen til os, der hedder, at det her ikke på nogen måde tilsidesætter hensynet til barnets tarv. Derfor finder vi det også forsvarligt også herhjemme at tage det her lille skridt.

Jeg vil godt sige, at jeg egentlig er lidt bekymret, som justitsministeren udtrykte det, for det kan meget vel være, at man i kraft af holdninger, som der her blev givet udtryk for, faktisk kommer til at bære ved til et bål af fordomme. Jeg synes, det ville være lidt flot, hvis vi herindefra tværtimod kunne være med til at få slukket det bål, få fordommene fjernet, sådan at vi også kunne skabe den her grad af lighed for loven.

Det andet forslag om at acceptere stedbarns-adoption fra barnets fødsel er vi også selv sagt enige i ud fra et ønske om at sikre et barn en bedst mulig tilværelse fra starten af livet. Den usikkerhed, der er i dag, hvor et barn først efter 3 måneder fra fødselstidspunktet kan adopteres, synes vi ikke er god nok. Hvis barnets biologiske moder afgår ved døden i forbindelse med fødslen eller inden for de første 3 måneder, så har vi klart en oplevelse af, at her har vi ikke tilgodeset barnets tarv.

Det betyder også med forslaget her, at barnet ved en adoption får samme retsforhold som mellem forældre og deres ægte børn. Men samtidig betyder forslaget, at den biologiske mor opretholder sin mulighed for at bekræfte adoptionen, samt hvis en eventuel faderskabssag er an-

lagt, at den kan respekteres, ligesom 6-måneders-grænsen respekteres i forhold til, at en mand har mulighed for at kunne fremsætte anmodning om at få et faderskab prøvet.

Jeg kan forstå, at justitsministeren har valgt ikke at sætte sig ned og kigge uvildigt på forslaget, fordi det er væsentligt ændret fra sidste gang, men har valgt her at finde håret i suppen i stedet for at spørge, hvordan vi konstruktivt kan finde nogle fælles løsninger. Jeg håber faktisk, at ministeren trods den negative holdning her i dag vil medvirke positivt under udvalgsarbejdet til at beskrive, hvordan de her forskellige problemstillinger kan løses.

Og fair nok, hvis det viser sig, ministeren siger, at der er noget af det, vi burde løse på en anden måde, så er vi også åbne over for det. Men jeg tror, det er væsentligt at slå fast også med hensyn til den misforståelse, som fru Inge Dahl-Sørensen kom med, at hvis man kigger på børneloven i dag, sådan som den en gang er vedtaget, så er der en 3-måneders-frist fra barnets fødsel til bortadoption. Det vil sige, at når barnet er 3 måneder, må det i dag godt bortadopteres, så der har man alligevel sagt, at man laver en dobbeltordning, som betyder, at inden for de første 6 måneder må en mand godt få prøvet en faderskabssag, hvis han mener, at det er realistisk. Det betyder altså, at man har en dobbelt mulighed i de sidste 3 måneder.

Kl. 16.15

Det, vi lægger op til her, er faktisk på samme måde at sige, at hvis der kommer en mand og siger, at han godt vil have prøvet en faderskabssag inden for de første 6 måneder, så fastholder vi børnelovens regler, som de er i dag. Det er fuldstændig som i børneloven i dag. Hvis der opstår en sådan situation, må man ud fra vurderingen af barnets tarv tage stilling til, hvad der så skal ske, hvis der måtte komme en sådan biologisk far. Det er sådan, som regelsættet er i dag. Det vil sige, at det vil være nøjagtigt det samme, der skal bruges som udgangspunkt for et kommende regelsæt, som foreslået her.

Det andet, der ligger i det her, er, at vi med forslaget her siger: Hvorfor skal et barn i de første 3 måneder ikke have muligheden for at blive adopteret gennem en stedbarns-adoption, så det registrerede par begge har muligheden for at gå ind og tage vare på barnet? Vi ændrer intet i forhold til de rettigheder, der ligger i børneloven i dag.

Lad os diskutere det lidt mere, men jeg synes, det var godt lige at få sat det på plads, for der

skal i hvert fald ikke opstå den misforståelse hos andre, der måske sidder og hører det her, at de tror, at vi fratager nogen nogle rettigheder gennem det her.

Det er tværtimod sådan, vil jeg sige, at vi giver barnet en mulighed for bedre at være dækket ind de første 3 måneder af dets liv. Det er, synes jeg i hvert fald, en meget væsentlig måde, en meget positiv måde og en rigtig måde at kunne tilgodese et barn på. Jeg kan ikke forstå, hvis der er nogen - end ikke dem, der sådan traditionelt måske ville være imod registreret partnerskab m.v. - der ikke kan se, at det her i hvert fald er en fordel for barnet og ikke en ulempe for barnet.

Alt i alt finder vi fra Socialdemokraternes side, at de her to forslag er rigtig gode. Det er rigtig gode skridt, som først og fremmest tilgodeser barnets tarv, men som også, som jeg sagde før, på en rigtig god måde sikrer lighed for loven. Det er ikke, fordi vi kan kalde os et foregangsland, det har jeg også sagt før, det kan vi ikke, men jeg synes, det ville være flot, hvis vi herinde i fællesskab kunne tage de her små skridt i en god, positiv retning.

Vi skal i hvert fald anbefale forslagene, og vi håber også, at andre undervejs i udvalgsarbejdet vil overveje, om det ikke er nogle gode skridt, som vi i fællesskab burde tage her.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Da justitsministeren havde holdt sit indlæg, klandrede fru Lissa Mathiasen justitsministeren for, at der ikke var lavet en undersøgelse om det her forhold i Danmark, for det var der jo i Sverige, hvor det hele viste sig at være så fantastisk lyserødt.

Nu er det så heldigt, at der er printet noget af den udtalelse fra Sverige ud, og der står rent faktisk, at der er nogle problemer - det står på svensk, men jeg forsøger at oversætte - i relation til kammeratgruppen og jævnaldrende. Og så står der nedenunder, at hvordan et barn tackler de problemer, selvfølgelig afhænger bl.a. af barnets relation til forældrene.

Når der er tale om teenagebørn, så ved vi, der har og har haft teenagebørn, jo godt, hvordan relationerne til forældrene er. Teenagebørnene synes jo ikke altid, at forældrene er de smarteste og dem, der lige ved, hvordan tingene skal skæres. Så jeg kan godt forestille mig, at når der i forvejen er problemer i forbindelse med at leve

sammen med homoseksuelle forældre, vil det i hvert fald ikke være nemmere, når det er teenagebørn, der er tale om.

Derfor kan jeg ikke forstå, hvordan fru Lissa Mathiasen kan sige, at der ikke er nogen problemer, når der rent faktisk står her, at der er problemer.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, det havde været en fordel, hvis hr. Per Dalgaard havde læst videre i den rapport, måske havde læst den samlede rapport, der er kommet fra Sverige. Hr. Per Dalgaard begår nemlig den fejl at sige, at der i forvejen er problemer i registrerede pars forhold til børnene, men hvor står det?

Det, der netop har været pointen, da den svenske justitsminister anbefalede, at man lavede den her lovgivning, er, at det rent faktisk var med udgangspunkt i, at man alle ting taget i betragtning må konstatere, at der ikke er noget der taler for, at det her ikke er til barnets tarv - selvfølgelig under forudsætning af, at de er godkendt som egnet, men det er jo sådan hele grundlaget for denne her diskussion - ellers ville vi heller ikke kunne støtte det. Men det fremgår så klart af den vurdering og undersøgelse, der er lavet.

Kl. 16.20

Jeg ærgrer mig over, vi ikke har en tilsvarende undersøgelse. Jeg vil gerne støtte, at vi får en sådan, men jeg har ikke klandret ministeren, jeg har sagt, at det ville glæde mig, hvis vi fik lavet en sådan undersøgelse, for det er altid godt at have et sagligt belæg at drøfte ting ud fra frem for bare at have følelser og fornemmelser.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Fru Lissa Mathiasen har fuldstændig ret. Jeg har ikke læst den pågældende rapport, det behøver jeg sådan set heller ikke, for det, jeg refererer til, er det, der står i beslutningsforslaget, hvor der står, at der rent faktisk er problemer i en del tilfælde. Hvorfor siger fru Lissa Mathiasen så, at rapporten konkluderer, at det er der ikke? Hvad skal man egentlig tro på? Det, forslagsstillerne selv har printet her, eller det, der står i en stor rapport, som ikke ret mange danskere overhovedet har læst?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil foreslå hr. Per Dalgaard at læse rapporten, for så vil hr. Per Dalgaard også finde ud af, at der er en meget, meget klar sammenhæng mellem, hvad der står her, og hvad der står i rapporten.

Det, der her bliver refereret til, er - jeg skal klart erkende, jeg heller ikke som forælder til tre børn har kunnet undgå, at der opstår problemer i puberteten, selvfølgelig gør der det - at man er meget opmærksom på, at der i hvert fald ikke kommer yderligere problemer, fordi barnet er adopteret. Der har man netop konkluderet i rapporten, at de forældre, der adopterer, er så meget mere opmærksomme på at tackle forældrerollen, og det vil sige, at de i større udstrækning faktisk får tacklet de her problemer bedre, end vi andre måske får gjort det, fordi vi af andre årsager ikke har taget de problemer lige så alvorligt, som netop adoptivforældre gør det.

Derfor er vi ikke bekymret, men jeg vil anbefale hr. Per Dalgaard at læse rapporten. Der står rigtig meget godt i den.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg vil godt fastholde det svenske perspektiv, for fru Lissa Mathiasen postulerer jo her i debatten, at vi har fået en meget klar hilsen fra Sverige vedrørende adoptionsspørgsmålet, og nu har hr. Per Dalgaard så taget fat i den rapport, der er lagt til grund for bl.a. den svenske lovgivning.

Jeg vil godt spørge, om det ikke gør indtryk i forhold til netop spørgsmålet om barnets tarv, som fru Lissa Mathiasen var inde på senest, at de, der i høringssvarene til den svenske lovgivning, var imod, at man lovgav om de homoseksuelles rettigheder for så vidt angår adoption, var organisationer, som kæmper for barnets ret og barnets tarv. Det var børneombudsmanden, det var psykologforeningen, det var socialstyrelsen, det var adoptionsforeninger og den svenske lægeforening, det var Red Barnet og andre børneorganisationer, mens de organisationer, som i deres høringssvar anbefalede den svenske lovgivning, var de organisationer, som så på de voksnes rettigheder og de homoseksuelles ret til at få lige rettigheder med andre. Gør det ikke indtryk på fru Lissa Mathiasen?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jo, jeg vil sige, at jeg har læst den rapport meget nøje og meget grundigt, for det ville gøre dybt indtryk på mig og på Socialdemokraterne som sådan, hvis det var sådan, at man i den rapport fra de parter, som hr. Jann Sjursen her nævner, kunne påvise, at de havde belæg for i rene facts at kunne sige, at vi har de og de erfaringer, hvor vi kan sige, at det har haft den og den betydning. Det har man ikke.

Det er grunden til, at jeg siger, at det er en meget klar hilsen om, at det her tilgodeser barnets tarv. Det er også det, der har været udgangspunktet, for ellers havde svenskerne nok heller ikke gennemført denne her lovgivning.

Derfor vil jeg godt anholde, at vi og forslagsstillerne som sådan skulle mene, at det her er et udtryk for at tilgodese voksnes rettigheder. Der er intet om voksnes rettigheder. Tværtimod fastholder jeg hele vejen igennem, og det er vi enige om, i de her to beslutningsforslag, at det er barnets tarv, og at vi »bare« skal have ensartethed omkring egnethedsvurderinger. Det er det, der skal ligge til grund, for det er det, der tilgodeser barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Det undrer mig altså såre, at fru Lissa Mathiasen så skråsikkert kan sige, at vi har fået en klar melding fra Sverige, når man ser på, at 25 ud af 38 høringsberettigede organisationer modsatte sig den lovgivning om homoseksuelles ret til adoption, som så blev vedtaget af den svenske Rigsdag. Så meget desto mere, som at de organisationer, der typisk i Sverige så vel som i Danmark argumenterer for, at barnets tarv og barnets ret skal være i centrum, var imod.

Det kan så godt være, at fru Lissa Mathiasen og jeg forstår svensk på hver sin måde, men umiddelbart vil jeg sige, at der er meget, der taler for, når børneorganisationerne i Sverige med børneombudsmanden i spidsen og en lang række andre organisationer siger nej, at det så netop er, fordi de ikke mener, at barnets tarv er tilgodeset med den lovgivning, vi har set i Sverige.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu er det jo ikke muligt for hr. Jann Sjursen at svare mig, men det kan være, at det bliver muligt undervejs i hr. Jann Sjursens ordførertale -

ellers kan vi gøre det under udvalgsarbejdet - for jeg vil da godt bede hr. Jann Sjursen om at sige noget om, hvad der ligger af facts fra de organisationer set i forhold til børns opvækst.

Det, der netop er forskellen, er, at man bygger det på nogle fornemmelser, og jeg synes, det er så hamrende farligt, at det er fornemmelser, man bygger det på. Det må være facts, det må være viden, det må rent faktisk være de børn, man har undersøgt og fulgt, som er afgørende i forhold til, om det er rigtigt eller forkert.

Så vil jeg godt stadig væk sige, at set i forhold til den indstilling, der ligger, og på baggrund af de vurderinger, der ligger fra Sverige, så føler jeg, at vi gør noget, der er helt rigtigt i forhold til at sikre barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil også godt køre lidt videre i det svenske spor, for jeg må indrømme, at jeg er meget enig med hr. Jann Sjursen. Jeg synes, at fru Lissa Mathiasen læser den undersøgelse - specielt det med børneombudsmanden i spidsen, men også andre, der klart siger det modsatte - som en vis person læser Bibelen. Det er i hvert fald ikke fair at referere dem på den måde, som fru Lissa Mathiasen gør.

Så til svaret til hr. Per Dalgaard, som bliver bebrejdet ikke at have læst hele undersøgelsen: Man gør jo netop det, at man i det citat, som hr. Per Dalgaard gjorde opmærksom på, hvor der står, at der er visse problemer, fem linjer højere oppe omhyggeligt skriver, at dette er sammenfatningen fra den svenske undersøgelse. Det, hr. Per Dalgaard læste op, var altså ikke et tilfældigt udsnit. Det var taget fra sammenfatningen. Der står faktisk, at det i en række tilfælde giver store problemer for specielt unge i teenagealderen. Det er forslagsstillerne selv, der skriver det, men det vil man måske også benægte?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu har jeg ikke rapporten fra Sverige her ved hånden, og jeg tror også, at det ville komme for vidt, hvis jeg på de korte svartider, der er, skulle referere fra den.

Jeg vil godt bede hr. Helge Adam Møller om at tjekke en gang til i rapporten, for i sammenfatningen er det også meget klart tilkendegivet, at man netop i forhold til den her gruppe adoptivforældre klart kan påvise, at adoptivforældre generelt er mere opmærksomme på, hvordan de

skal håndtere barnets tarv, også når barnet får nogle flere år på bagen, det vil sige, når det kommer i puberteten. Det er netop begrundelsen for, at man også mener, at det ikke bare er anbefalesværdigt, men altså også absolut forsvarligt. Det står klart og tydeligt i rapporten.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det undrer mig bare, at forslagsstillerne så ikke selv skriver det, men omhyggeligt fremhæver - det er jo ikke noget, som hverken jeg eller hr. Per Dalgaard har skrevet, det er forslagsstillerne selv, der fremhæver det - at man i sammenfatningen konstaterer, at det for nogle børn ikke giver problemer, men at der er en stor del børn, som det faktisk giver problemer. Det er jo noget, man selv har skrevet, så det må man vel have valgt ud, fordi det er en vigtig del af rapporten, for hvorfor skriver man det ellers?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Eller også er det et udtryk for den hæderlighed, der rent faktisk ligger bag de to forslag, der er fremsat. Det er ikke et forsøg på at sige, at vi vil feje noget ind under gulvtæppet. Vi ønsker ikke på nogen måde at skjule noget.

Vi ved alle sammen godt, at der kan være problemer ved at adoptere børn, det ved vi jo også herhjemme, men hvor man så netop i rapporten meget klart fastslår, at netop adoptivforældre er så meget mere opmærksomme på de her problemstillinger, som jeg også sagde før, og egentlig er bedre end vi andre til at få tacklet de problemer, fordi de er opmærksomme på problemstillingerne i modsætning til os andre, som måske ikke altid er helt gode nok til at tackle børn i puberteten, fordi vi ikke forlods har taget de ting op, som vi egentlig burde have taget op.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Vi tænker den tanke, at vi gik ind på fru Lissa Mathiasens forslag og gennemførte, at registrerede partnere nu skulle have lov til at adoptere. Så er det jo sådan, at donorlandene kan meddele, at de børn, de sender, ikke må have i registrerede partnerskaber. Sådan er det også i Sverige, og indtil nu er der så ikke nogen, så vidt jeg er orienteret, som har fået lov til at adoptere.

Mener fru Lissa Mathiasen så, at det er diskriminering? Altså vi forestiller os, at vi kunne

ende med at få nogle sager, hvor nogle mente, at de blev diskrimineret og lod det gå til retterne.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Lige så vel som i den svenske lovgivning står der højt og tydeligt i vores beslutningsforslag, at forudsætningen er, at donorlandet skal indgå en bilateral aftale med de danske adoptionsmyndigheder. Derfor kan det overhovedet ikke komme på tale at tale om en urimelig måde at blive behandlet på, for det vil sige, at man ved forlods, at et registreret par ikke har mulighed for at modtage et barn.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at moral er godt, men dobbeltmoral er åbenbart bedre. I dag har enlige mulighed for at adoptere, og her spørger man altså ikke, om det f.eks. er en lesbisk. Det accepterer man helt og fuldt, det er ikke et kriterium, man bliver frasortet efter, og derfor har vi svært ved at se, at det skulle være væsentlig ringere for et barn, at der er to, som kan påtage sig forældrerollen. Det er faktisk det, der har været afgørende for os, og vi synes, det må være rigtigt, at der er lighed for loven.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg synes ikke, at den bemærkning om enlige forældre skal have lov til at hænge i luften. Det er rigtigt, at der er nogle få enlige kvinder, især enlige mødre, der får lov til at adoptere, men fru Lissa Mathiasen ved også, at der stilles særlige krav til disse kvinder. De skal næsten være dobbelt så gode enkeltvis, som et ægtepar er sammenlagt, er fru Lissa Mathiasen ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

I dag er der ensartede regelsæt i lovgivningen med hensyn til vurderingen af egnethed, så jeg må formode, at enliges egnethed bedømmes på samme måde som andres.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det egentlig var en lille overraskelse for os, da man rent administrativt gennemførte muligheden for, at enlige kunne få lov til at adoptere. Det skete faktisk i slutningen af 1980'erne under den borgerlige regering, og det har der været enighed om efterfølgende, så man kan sige, at en gang imellem er det altså lykkedes for borgerlige regeringer at tage et skridt i en positiv retning. Men det har hele vejen igennem været aftalen, at egnethed er

fællesnævneren, og det er også det, jeg slår så fast her. Uanset om der er tale om et ægtepar, en enlig eller et registreret par, skal egnethedsvurderingen ikke være forskellig. For barnet er det afgørende, om man er egnet, men det er ikke afgørende, hvordan ens ægteskabelige status er.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Jeg kan ikke lade være med at kommentere de sidste svar, som jeg vil kalde ikkesvar, fra fru Lissa Mathiasen til hr. Jann Sjursen og hr. Helge Adam Møller. Der må være en eller anden politisk årsag, som ikke rigtig har noget med indholdet af forslaget at gøre, til, at man fremsætter forslaget, og den årsag tror jeg mere og mere tegner sig. Det handler simpelt hen om den basismodel for samfundet, man ønsker fra venstre-fløjens side.

Forslaget har tidligere været fremsat, og Dansk Folkeparti er imod det, fordi hele grundideen strider mod Dansk Folkepartis opfattelse af, hvad en familie er, nemlig en mand og en kvinde, som sammen typisk får nogle børn. Det vil sige, at i en sådan familie vokser børnene op med både et mandligt og et kvindeligt element. Dette anser Dansk Folkeparti for at være de optimale opvækstvilkår for børn, og vi ønsker ikke at lave om på det. Vi har intet imod registrerede partnere. Men de har valgt at leve deres liv anderledes, og det medfører åbenbart visse ulemper, men det må de så lære at leve med.

Dansk Folkeparti støtter den basis, som familien udgør for det danske samfund. Familien er et af grundelementerne i det danske demokrati og for den måde, vi har valgt at opbygge vores samfund på. Det er med til at gøre Danmark til et af de steder på jorden, hvor det er bedst at leve, og vi ønsker ikke at undergrave og eliminere den institution, som familien udgør.

Det er faktisk min opfattelse, at noget af det, der er basis for forslaget, egentlig er, at man vil forsøge at opsplitte familien og reelt siger, at det er meget bedre, hvis staten tager sig af det hele, så alle bliver klienter, og alle skal have en eller anden socialrådgiver eller pædagog i nakken, ligegyldigt hvad man foretager sig. Det er ikke Dansk Folkepartis politik. Vi er sikre på, at folk kan klare sig selv og ved, hvad det handler om, og hvad der er bedst for dem, så vi kan ikke støtte B 155.

Kl. 16.35

Så vil jeg sige lidt om B 161. Grundholdningen fra Dansk Folkepartis side er den samme, så vi ønsker ikke ændringer på dette specielle felt og kan ikke gå ind for tilladelse til stedbarns-adoption for registrerede par. Men vi kan godt se, at der er nogle problemer i forbindelse med det spørgsmål. Hvis vi f.eks. har to lesbiske, hvoraf den ene skal føde, og den fødende kvinder dør, hvilke forældrerelationer har barnet så? Der kan meget vel være nogle problemer, som det er værd at kigge på, og vi er bestemt også villige til at se på i udvalgsarbejdet, hvordan man kan løse det problem. Men vi mener, at der skal nogle flere informationer til.

En anden ting er: Hvor stort et det problem egentlig? Hvor ofte sker det? Er der et tilfælde hvert femte år, er der nogle tal, som kan vise, at det faktisk er et stort problem, eller er det måske en ting, som også er opfundet til lejligheden for at underminere familiestrukturen som sådan? Det kunne man godt have mistanke om. Men som sagt vil vi gerne kigge på B 161 og på problemerne for de børn, som i tilfælde af en sådan tragisk sag ikke har nogen rigtige forældre.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Ved lejlighed kunne jeg godt tænke mig at få uddybet, hvad hr. Per Dalgaard mener med venstrefløjens basismodel, for det lyder virkelig interessant.

Hvis vi ser bort fra konspirationsteoriene et øjeblik, vil jeg gerne sige til hr. Per Dalgaard, at det heldigvis drejer sig om meget, meget få børn, som bliver sat i en situation, hvor der er usikkerhed om retsstillingen, fordi den biologiske mor dør. Heldigvis er det meget, meget få, der er formodentlig ikke engang et tilfælde hvert femte år, men for det barn, der står i situationen, er det selvfølgelig utrolig væsentligt, at der er sikkerhed omkring situationen.

Til gengæld gælder det for alle kvinder, der står i den situation, at de skal stedbarnsadoptere, at de ikke har mulighed for at tage barselorlov. Det vil sige, at hvis vi skal understøtte en familie, ville det være en stor hjælp for nybagte familier, hvis de havde samme muligheder som alle andre for at tage barselorlov og dermed være sammen med det nyfødte barn. Hele ideen med forslaget er faktisk at styrke familien, i denne sammenhæng altså en lesbisk familie, og det kan være, at det i virkeligheden er det, der skurrer i hr. Per Dalgaards ører.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Vi kan godt tage en diskussion om, hvad jeg opfatter som venstrefløjens basismodel for samfundet ved en anden lejlighed, men jeg vil bare lige nævne en enkelt ting.

Når vi her fra talerstolen argumenterer om nogle ting, som ikke huer venstrefløjens, sidder alle vennerne oppe i tilhørerlogerne og buher og laver ballade. Det er venstrefløjens opfattelse af, hvordan man fører en dialog, nemlig at den kun er envejs, og at det kun findes ét sæt sandheder, nemlig venstrefløjens.

Et af de problemer, som opstår i forbindelse med barselorlov i den forbindelse, vi taler om her, er de ulemper, der opstår, fordi man har valgt at leve specielt. Jeg tror bestemt, at også mange børn, der lever sammen med lesbiske, har et udmærket liv, men det er bestemt ikke problemfrit, og jeg kan ikke forstå, at vi nu igen skal høre, at der ikke er nogen problemer ved den svenske model, når det er beskrevet, at der rent faktisk er det. Jeg synes, fru Lissa Mathiasens argumenter er temmelig langt ude.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu var hr. Per Dalgaard jo ude med riven over for venstrefløjens i sit ordførerindlæg, da han sagde, at det åbenbart er staten, der skal bestemme.

Hr. Per Dalgaard mener, at folk selv ved, hvad der er bedst for dem, så jeg vil gerne spørge hr. Per Dalgaard: Hvis det nu er sådan, at folk selv ved, hvad der er bedst for dem, hvorfor skal staten så forhindre dem i at adoptere, hvis de mener, det er det bedste for dem?

Jeg kan jo godt sige lidt om, hvorfor vi på venstrefløjens mener, at der skal være nogle regler. Vi mener sådan set, det er fint, at staten sikrer barnets tarv, for her mener vi, at staten har en meget væsentlig rolle at spille, men vi mener sådan set ikke, at staten skal spille en væsentlig rolle med at skabe ulighed for loven. Vi mener sådan set, at folk selv skal vurdere tingene, men at der skal være nogle regler, som sikrer barnets tarv, og de regler mener vi at alle skal have mulighed for at blive bedømt efter.

Jeg synes sådan set, det er hr. Per Dalgaard, der vil lave en masse regler i denne sammenhæng. Vi siger: Fjern de regler, der sorterer nogle fra, og lad os få ét sæt, som alle bliver bedømt efter, i stedet for at man bliver bedømt af en række særlove alt efter sin seksualitet.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Der skal selvfølgelig være et sæt regler, som alle skal rette sig efter, det er helt klart. Men de specielle regler, som vedrører dette område, er blevet til, fordi det, havde jeg nær sagt, måske er blevet moderne at leve alternativt og leve specielt. Det medfører en række problemer, og det er selvfølgelig ærgerligt.

Kl. 16.40

Hvis problemerne bliver for store og for u hensigtsmæssige, skal de selvfølgelig løses, og det skal vi være med til. Men at man tager fat på alle specialiteterne og kører dem igennem lov-maskineriet for at løse nogle problemer, som opstår i ganske få tilfælde, er vi ikke tilhængere af. Vi er ikke tilhængere af, at man laver love for at løse et problem, som i virkeligheden er minimalt.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan ikke lade være med at sige, at i sidste uge hørte jeg fra Dansk Folkepartis side, at de sidste 50 år har vi haft socialdemokratisk ledede regeringer, så jeg vil godt takke hr. Per Dalgaard, når han siger i dag, at Danmark alligevel er et af de bedste steder at leve. Så er det jo godt, at vi har haft styret i så mange år, som vi trods alt har, om end det ikke har været i alle de sidste 50 år.

Så siger hr. Per Dalgaard, at et barn har ret til både en far og en mor. Betyder det, at Dansk Folkeparti også er imod, at enlige kan adoptere? Ellers er der jo ingen logik i det udsagn.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Et barn har ret til en far og en mor, kan man selvfølgelig godt sige, men et barn *har* altid en far og en mor, for ellers var barnet der jo ikke, så man kan sige, at denne ret er opstået helt af sig selv. Jeg kan slet ikke se, hvad fru Lissa Mathiasen egentlig mener i forbindelse med det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det var ikke rigtig noget svar, jeg fik her.

Hvis vi prøver at repetere hr. Per Dalgaards tale, blev der sagt, at et barn som udgangspunkt har ret til en far og en mor, når der er tale om adoption. Hvis ikke begge parter havde været der, var barnet selvfølgelig ikke blevet til - det er

vi enige i - men hr. Per Dalgaard sagde i sin ordførtale, at et adoptivbarn må have krav på en far og en mor, og så spørger jeg helt åbent: Hvad mener Dansk Folkeparti? Mener Dansk Folkeparti, at enlige skal have lov til at adoptere? Så får barnet jo ikke både en far og en mor, og argumentationen fra Dansk Folkeparti har jo netop været, at hvis man giver et registreret par, f.eks. to kvinder, ret til at adoptere, får barnet ikke en far, men to mødre. Det er derfor, jeg spørger: Hvad med enlige?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

For lige at referere, hvad jeg sagde: Jeg sagde, at i en familie vokser børnene op med både et mandligt og et kvindeligt element. Jeg har ikke talt om nogen ret, jeg har talt om, at sådan forholder det sig i langt de fleste tilfælde, og det finder vi er en god ting, og det vil vi ikke lave om på.

Med hensyn til enliges ret til at adoptere hørte vi lige før, at der åbenbart er mulighed for det, og det vil vi heller ikke lave om på, for det er sikkert ganske udmærket, som det fungerer i dag. Men i forbindelse med dette beslutningsforslag taler vi om noget helt andet, og for at sige det kort: B 155 kan vi overhovedet ikke gå ind for, men med hensyn til B 161 er vi villige til at se på nogle af de problemer, der kan opstå, når et nyfødt barn bliver forældreløst, fordi moderen dør og den tilbageblevne part, som almindeligvis ville være faderen, også er en kvinde. De tekniske problemer vil vi gerne kigge på.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg vil først sige til hr. Per Dalgaard, at jeg støtter de to forslag, vi drøfter i dag. Men jeg har et spørgsmål til ordføreren, for jeg synes, ordføreren sagde noget meget klogt, nemlig at Dansk Folkeparti vil være sikker på, at folk skal kunne klare sig selv uden at have en støttepædagog i ryggen - det er ikke helt ordret, men næsten - at staten skal ikke blande sig i alt.

Men her drøfter vi et forslag, som netop går ud på, at staten ikke skal blande sig i alt. Er der ikke en alvorlig modsætning mellem at ønske, at folk skal have lov til at udvikle sig og være forskellige osv., og samtidig ønske at bruge staten til at moralisere?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Staten skal ikke blande sig i alt, det er rigtigt. Men der er jo en række love, der skal overholdes. Alle skal overholde en række basale love.

Med hensyn til hvordan man vil indrette detaljerne i sit liv, er det for min skyld helt i orden, at folk selv bestemmer, hvordan de vil leve. Vi har haft nogle Christianiadebatter, hvor jeg ofte har sagt, at jeg da er ligeglad med, hvordan folk vil leve, men de skal bare overholde landets love og regler, og det gør f.eks. christianitterne ikke, så derfor duer den institution ikke. Men de detaljeproblemer, man kan komme ud for i hverdagen, synes jeg folk selv skal løse.

Kl. 16.45

Det behandlersamfund, som f.eks. Socialdemokratiet har bygget op, er vi modstandere af. Man klientgør hver eneste borger, og der er rent faktisk en eller anden form for sagsbehandler, uanset hvilken hændelse man kommer ud for. Det finder vi er at umyndiggøre folk, og det medfører, at folk bliver passive og bare sidder og venter på, at der skal komme en eller anden og forklare, hvordan man egentlig skal forholde sig i en given situation. Vi er overbeviste om, at det kan folk godt selv finde ud af.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Men vi drøfter et forslag her, hvor man giver nogle forældre eller nogle familier en mulighed for at adoptere børn, og der er vel ikke nogen tvivl om, at disse familier vil overholde landets love, undervisningspligt, forældreansvarslov og den slags. Jeg vil spørge ordføreren, om der er tvivl om, hvorvidt disse børn vil være ønske-børn.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Lige netop adoption er jo ikke det samme, som at man bygger sig et lille redskabsskur nede i haven - det kan man da godt få lov til, medmindre det er 10 m højt selvfølgelig - for her er der jo tale om mennesker, og det er ligesom noget andet.

Man kan ikke bare lige give det frit og sige, o.k., der er ingen adoptionsregler, folk har lov til at hente de børn hjem fra f.eks. udlandet, som de vil. Bare de har penge til at betale rejsen osv. osv., har de lov til det. Det her er altså noget andet. Det er mennesker, der er tale om, og der bliver vi altså nødt til at have nogle regler lavet af

staten, for at det skal kunne køre på en human, pæn og anstændig måde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det derefter hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Lad mig starte med beslutningsforslag nr. B 161, som lægger op til, at en registreret partner skal kunne adoptere sin partners barn, straks efter at barnet er født. Vi Konservative kan ikke støtte det forslag af nøjagtig de samme grunde, som justitsministeren gjorde gældende for cirka halvanden time siden, så dem synes jeg ikke der er grund til at gentage.

Jeg og den konservative folketingsgruppe kan heller ikke støtte det mere omfattende beslutningsforslag nr. B 155 fra de samme fire partier, som går ud på, at homoseksuelle, som lever i et registreret partnerskab, skal ligestilles med et ægteskab mellem en mand og en kvinde, når det drejer sig om at adoptere børn. Det er vi imod, og det er der en meget klar årsag til. Det er nemlig en konservativ opfattelse, at ved alle problemstillinger, der omfatter børn, er der først og fremmest ét standpunkt, der virkelig tæller, og det er hensynet til barnets tarv.

Når vi taler om adoption, er der jo typisk to parter at tage hensyn til: Der er barnet, der skal adopteres, og der er de voksne, der skal adoptere barnet. I den sammenhæng vil barnet naturligvis altid være den svageste part, og det må derfor være samfundets opgave, Folketingets opgave, at hjælpe barnet bedst muligt, det vil sige give barnet de optimale muligheder i den familie, som barnet nu skal være en del af.

Meget ofte er det jo desværre sådan, at et barn, som skal adopteres, har haft en stærkt belastet opvækst. Barnet har måske været præget af svigt og afsavn først og fremmest følelsesmæssigt, men også ofte materielt. Derfor bør det efter min og konservativ opfattelse være sådan, at dette barn har et krav på at blive placeret i en familie, som kan give det en så god og en så tryk opvækst som overhovedet muligt.

Dette betyder efter konservativ opfattelse, at det ideelle er, at de to forældre er kærlige og modne mennesker, og det er de fleste mennesker jo heldigvis uanset køn og uanset seksualitet, men det betyder også, at det ideelle forældrepar består af så vel en far som en mor.

Det er vigtigt her at slå fast, at når børn bliver adopteret, er det ikke noget, man først og frem-

mest gør for at løse barnløse pars eller homoseksuelle pars familieproblemer. Adoptionen sker for at hjælpe et forældreløst barn til at få et så godt hjem som overhovedet muligt. Det er altså barnet, der skal sættes i centrum. Sagt lidt firkantet, men alligevel efter min mening rigtigt: Ethvert barn har ret til en familie, men enhver familie har ikke ret til et barn.

Kl. 16.50

Dette helt grundlæggende og meget fundamentale forhold synes jeg ikke at enkelte homoseksuelle tilsyneladende forstår. I hvert fald må det konstateres, at debatten i stort omfang først og fremmest har drejet sig om ligestilling og homoseksuelle pars ret til eventuelt at adoptere frem for adoptivbarnets ønske om at få et så optimalt forældrepar som overhovedet muligt.

Jeg mener, at der er alt for mange partier, og det er selvfølgelig de fire partier, der også står bag det her forslag, og alt for mange homoseksuelle, der ikke udviser den fornødne og selvfølgelige respekt over for børn, der skal adopteres. Børn er faktisk ikke en vare, de er ikke et handelsobjekt, som man har krav på at få for selv at få en endnu bedre tilværelse.

Jeg synes, at homoseksuelle par modent og selvfølgeligt bør acceptere de biologiske konsekvenser af deres seksualitet. Det er nemlig en konsekvens, som betyder, at man ikke selv kan få børn, og derfor har man selvfølgelig heller ikke et krav på at kunne få leveret et barn af samfundet, selv om det nu er det, man ønsker.

Jeg kan godt som far forstå, at man ønsker at få børn. Der er jo ikke noget større og bedre her i tilværelsen. Men det har man altså valgt at man ikke kan eller ikke vil eller ikke følelsesmæssigt vil gøre det sådan, at man kan få det. Det er så ærgerligt.

Det er vel også nogle af de betragtninger, der gør, at alle de donorlande, hvorfra vi typisk får udenlandske adoptivbørn, mig bekendt uden undtagelse afslår at bortadoptere til homoseksuelle ansøgere, fordi disse lande helt naturligt føler sig forpligtet til at sørge bedst muligt for landets egne børn i den situation, hvor landet ikke selv kan give barnet optimale vilkår; så håber og ønsker de, at barnet skal få det i et andet land.

For at konkludere på denne del af mit indlæg vil jeg sige, at børn aldrig nogen sinde bør blive brugt som murbrækkere i det naturlige, i det rigtige og i det nødvendige arbejde, der gøres for at normalisere forholdene for homoseksuelle på

flest mulige områder. Husk, at de svage i den sammenhæng, vi her diskuterer, jo ikke er de homoseksuelle, det er adoptivbørnene. For De Konservative er det adoptivbørnenes vilkår, vi ønsker at sætte i centrum.

(Kort bemærkning):

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg er fuldstændig enig i hr. Helge Adam Møllers udgangspunkt, at alle mennesker ikke har ret til at få et barn. Det er sådan set også grundlaget for det beslutningsforslag, som vi fra oppositionen har fremsat. Udgangspunktet er nemlig, at alle skal have ret til at blive prøvet i forhold til, om de er egnede som adoptivforældre. Det er udgangspunktet. Det vil altså sige, at der ikke ligger en eller anden universel ret til, at alle mennesker skal have mulighed for at få et barn. Så langt er vi helt enige.

Men jeg bliver nødt til at bede hr. Helge Adam Møller uddybe, hvorfor det er det mest ideelle at have en mor og en far.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg tror, at stort set alle de mennesker, der selv har børn, hvad enten det er mødre eller fædre, godt ved, at det, et barn gerne vil have, selvfølgelig er en mor og en far.

De, der ikke selv er mødre eller fædre endnu, kender vel også det arbejde, vi normalt gør ude i daginstitutioner og i folkeskoler, hvor vi siger, at det er kedeligt, hvis en folkeskole kun består af mandlige lærere eller kun har kvindelige lærere, for ethvert barn har brug for det modspil, som man typisk får af to af forskelligt køn.

Jeg husker meget tydeligt, da jeg første gang for 25 år siden var 12 timer i praktik på en daginstitution som nyvalgt socialudvalgsmedlem. Jeg var den eneste mand, der kom derhen, og drengene hang på mig hele den dag. Det var jo ikke, fordi de kvindelige pædagoger ikke var engagerede og dygtige og omsorgsfulde og kærlige, men nogle af drengene manglede altså det mandlige modspil, en, de kunne spille fodbold med og kravle i træer med osv. Det er der nogle kvinder der kan, men indimellem er mænd bedre.

Så det er bare en helt naturlig del. Vi giver dem noget forskelligt, og derfor er det optimale for et barn at få noget både fra en kvinde og en mand.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg mener jo som udgangspunkt, at det ideelle for et barn er at have kærlige forældre, for hvem det vigtigste i verden er at sørge for, at barnet har det godt. Det mener jeg er et ideal.

Så mener jeg, at der i hver evig eneste familie er nogle forskellige forhold, man skal tage hensyn til. Hvis man er en rig familie, har man en opgave i at lære sine børn, at det ikke er alle mennesker, der er lige så godt stillet. Hvis man har børn og har et fattigt udgangspunkt, kan det være væsentligt at bruge lidt ekstra tid på at forklare børnene, hvorfor der ikke er råd til at tage på tur sammen med alle de andre børn. Hvis man kommer fra en tosproget familie, kan det være væsentligt at bruge tid på at slå bro over de to kulturer, og sådan kunne jeg i virkeligheden blive ved.

Kl. 16.55

På den måde er der i alle familier nogle ekstra opgaver. På samme måde vil der, hvis det er to mænd, der har en datter, være en ekstra opgave at løfte i forhold til, at datteren får en meget tæt relation til kvinder, ligesom en enlig mor, en fraskilt mor, vil have en opgave i forhold til at skabe relationer til en mand.

Det, der er min pointe med det her, er, at det ideelle set med Enhedslistens briller er, at der er kærlige, voksne mennesker, og at der er forældre, som sætter barnet i centrum.

Derfor vil jeg i virkeligheden spørge igen: Kan det ændre hr. Helge Adam Møllers udgangspunkt, at man skal have en mor og en far ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

... eller dømmes halvdelen af de danske børn ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu hørte jeg ikke de sidste par sætninger, men umiddelbart kunne jeg ønske, at jeg kunne sige alt det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil sagde, lige så smukt og lige så godt, for det er jeg da enig i. Det vigtigste for ethvert barn er selvfølgelig, at det vokser op i et trygt miljø og med nogle forældre, uanset om det er en enlig mor eller en

enlig far, som giver det tryghed og giver det den ballast, som fru Pernille Rosenkrantz selv beskrev. Det er jeg fuldstændig enig i.

Når alt det er tilgodeset, er det allermest ideelle, at hvis der er to forældre - det er der jo ikke altid, for der er både enlige fædre og enlige mødre - at det er en af hvert køn. Da vi har langt flere forældre, der står i kø for at adoptere børn, hvorfor så ikke give de få børn, der kan få et forældrepar, det ideelle? Det er mit udgangspunkt. Men jeg synes, det var flot sagt, og det kan jeg helt tilslutte mig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Først til beslutningsforslag nr. B 161 om adgang til stedbarnsadoption for registrerede partnere fra barnets fødsel:

Der har været en hel del diskussion de forskellige ordførere imellem om, hvorvidt vores beslutningsforslag var rimelig klart formuleret, om der ikke var problemer for de heldigvis ganske få registrerede par, hvor moderen dør, inden partneren har mulighed for at adoptere. Sådan som jeg forstod bl.a. på dialogen mellem fru Pernille Rosenkrantz-Theil og fru Inge Dahl-Sørensen, er projektet fremover, at vi bruger udvalgsarbejdet til fuldstændig at få afklaret, hvor problemerne er, og hvordan vi i fællesskab kan få løst dem.

Det er nemlig også min opfattelse, at der, selv om der måske har været lidt knubbede ord fra starten af på baggrund af ministerens klare afvisning, er en interesse for at løse det barns problem, hvor den biologisk mor dør, og hvor der ikke er nogen biologisk far, men der er så heller ikke mulighed for, at den registrerede partner kan blive forælder.

I det næste beslutningsforslag, B 155, har vi, de forenede forslagsstillere, jo forsøgt at tilgode de indvendinger, der kom, da vi behandlede de forskellige typer forslag i forrige samling. Det, der har været vores ønske, er at give registrerede partnere mulighed for at blive underkastet den vurdering, der naturligt skal ske fra adoptionsmyndighedernes side. Det betyder ikke, at vi med beslutningsforslaget lægger op til, at registrerede partnere skal have ret til at adoptere. Slet ikke. De skal blot have ret til at få myndighedsbehandlingen.

Her vil jeg godt gå ind i den diskussion, der var mellem fru Lissa Mathiasen og fru Inge

Dahl-Sørensen, for fru Lissa Mathiasen var måske lidt hurtig til at sige, at enlige adoptanter bliver behandlet fuldstændig på lige fod med par-adoptanter.

Her tror jeg ikke, at der er nogen som helst diskussion om, at når man sidder som adoptionsmyndighed og skal gå ind i samtalen med en enlig adoptant, gør man meget ud af at spørge om, hvordan adoptanten vil klare det i de forskellige situationer, for som enlig adoptant er man mere sårbar, ligesom når det er et gift par, hvor der er nogle parrelationer - der er måske stor aldersforskel, store forskelle i uddannelse - hvor der er nogle specielle omstændigheder, som så gør, at man går ind og spørger ind til de omstændigheder.

Jeg tror da, at det er helt naturligt, at når vi får gennemført registrerede partneres mulighed for at adoptere, går man da også ind og spørger: Hvordan vil du klare en eventuel situation, hvor et pubertetbarn kommer hjem og er ked af det? Hvordan vil du styrke dit barn på en sådan måde, at der ikke er nogen som helst diskussion om, at barnet får en lykkelig barndom, på trods af at der kan være diskrimination i samfundet?

Kl. 17.00

Jeg er helt sikker på, at i den tilbunds gående analyse, som adoptionsmyndighederne sætter i sving, når der skal adopteres, uanset om det er ægtepar, enlige eller registrerede partnere, vil de naturligvis tage udgangspunkt i de enkeltes forhold, og derfor vil man også spørge fra adoptionsmyndighedernes side: Hvorfor vil I to mænd egentlig have et barn? Mener I, at I kan håndtere, at barnet ikke har daglig omgang med kvinder? Hvordan vil I sikre det? Har I tilstrækkeligt med kvindelige bekendtskaber til, at barnet får den mulighed? Man vil naturligvis have gennemtænkt det som registreret par, fordi man ved, at det er vigtigt for børnene, at de kender begge køn godt, og at de har trykke og gode relationer til mennesker af begge køn.

Som hr. Helge Adam Møller sagde før, er det naturligvis vigtigt, at børn, der vokser op hos en enlig mor eller i et lesbisk parforhold, har en god, fast kontakt med mænd, og derfor tror jeg ikke, vi skal sætte os i den situation, som det amerikanske samfund er i nu, hvor et af de centrale punkter i den amerikanske valgkamp tilsyneladende er, om præsidenten vil forbyde registreret partnerskab eller ej.

Jeg synes, vi er kommet langt i det danske Folketing, fordi vi har haft diskussionen gennem så mange år. Jeg ved godt, at der i 1987 var

en meget, meget intens debat om, hvorvidt man skulle tillade registreret partnerskab. Der blev talt på knapper, jeg havde selv fornøjelsen af at kende de mennesker, som fremsatte lovforslaget, og der var ingen tvivl om, at hvert enkelt folketingsmedlem forholdt sig fuldstændig partifrit til sagen.

Som Venstres ordfører sagde, er der ikke enighed i Venstres folketingsgruppe, og derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi siger, at her er der ikke nogen højre- og venstrefløj. Det drejer sig om almenmenneskelige forhold, for alle partier har homoseksuelle i deres medlemskreds, og derfor vil partierne få lejlighed til og brug for diskussion internt i gruppen.

Det er meget centralt, at man ikke, bare fordi man lever i et registreret partnerskab, bliver afskåret fra overhovedet at få vurderet, om man er forældregnet, og jeg tror, at vi i den kommende debat om forslaget - som jeg selv mener vi har fået formuleret på en sådan måde, at det er klart forståeligt, hvad budskabet med det er - kommer et skridt videre i forsøget på at få overbevist et flertal her i Folketinget om, at det rent faktisk er en god idé at anerkende, at registrerede partnere har mulighed for at søge på lige fod med enlige og med gifte. Det betyder ikke, at man har ret til at få et barn. Det betyder bare, at man har ret til at få prøvet, om man er forældregnet, så jeg håber inderligt, at vi kan tale os mod hinanden og ikke fra hinanden i denne sag.

Jann Sjørnsen (KD):

På trods af den tidligere ordførers klare opfordring her til sidst vil jeg alligevel indlede med at sige, at Kristendemokraterne er imod de forslag, som er fremsat for Folketinget af en række partier, og det er vi sådan set på baggrund af de argumenter, som jeg selv havde lejlighed til fremføre i sidste folketingssamling, hvor vi behandlede ikke identiske, men lignende forslag fra forskellige partier.

Lad mig tage udgangspunkt i den debat, der har været tidligere i dag om de svenske erfaringer med at give homoseksuelle mulighed for at adoptere på lige fod med ægtepar. Flere af forslagsstillerne har henvist til dem og har sagt, at vi må gøre noget lignende her i Danmark. Det er absolut ikke Kristendemokraternes opfattelse, og jeg vil igen understrege, at vi har den klare opfattelse, at debatten i den svenske Riksdag og det forarbejde, der gik forud for den svenske lovgivning, var langt mere nuanceret end det,

der fra i hvert fald nogle af forslagsstillernes side er kommet frem i debatten i dag.

Først og fremmest har vi hæftet os ved, at en lang række af de svenske børneorganisationer frarådede den svenske Riksdag at vedtage den lovgivning, som på trods af disse organisationers synspunkter alligevel blev vedtaget. Jeg synes, at justitsministeren afvisning af forslagene på mange måder flugter med nogle af de argumenter, der har været fremført i den svenske debat, også fra de svenske børneorganisationers vedkommende, nemlig at udgangspunktet må være barnets tarv. I sig selv kan det være vanskeligt at komme til Danmark, blive adoptere og vokse op her, og det kan blive yderligere vanskeligt, hvis man vokser op i et homoseksuelt parforhold, fordi det vil give nogle komplikationer i forholdet til omgivelserne. Det kan jeg sådan set kun være enig i, og det vedrører dybest set spørgsmålet om, hvilke trygge opvækstvilkår vi som lovgivere kan være med til at give børn og altså også adopterede børn.

Kl. 17.05

Jeg deler synspunktet om de problemer, det kan skabe for forholdet til de donorlande, børnene kommer fra i forbindelse med fjernadoption, hvis Danmark i lighed med Sverige gennemfører en sådan lovgivning. Det er argumenter, som selvfølgelig også tæller for os, når vi skal gøre vores stillingtagen til de to forslag op.

Til syvende og sidst må jeg sige, at uanset de ting, som tiltaler os alle - det, fru Lissa Mathiasen tidligere i debatten godt nok kaldte fornemmelser, men som jeg synes er noget, der er godt belæg for, og som støttes af en række organisationer, som især varetager barnets tarv - er vi grundlæggende imod at give registrerede partnere den mulighed, der lægges op til i beslutningsforslaget, nemlig mulighed for også at stedbørnsadoptere. Det ligger sådan set i forlængelse af vores modstand helt tilbage i 1989 mod loven om registreret partnerskab. Det ønskede vi ikke dengang, og det gør vi sådan set heller ikke i dag, selv om vi må konstatere, at det forekommer i dag. Men vi ønsker under ingen omstændigheder at udvide de retsvirkninger, det registrerede partnerskab allerede har i dag, så alene af den principielle grund er vi imod forslagene.

Vores grundlæggende opfattelse er den, at når der er tale om børn, som skal adopteres, skal de adopteres til det, som hr. Helge Adam Møller, tror jeg det var, kaldte en ideel familiesituation, hvor der som udgangspunkt er en far og en mor.

At det så ikke i alle tilfælde her i livet, hverken i forbindelse med kunstig befrugtning eller som her i forbindelse med adoption, bliver sådan, at et barn vokser op sammen med en far og en mor, er en anden sag. Der kan bl.a. blive tale om skilsmisse, og det spørgsmål behandler vi under den næste sag på dagsordenen. Det er så, hvad det er, for verden er jo ikke ideel, men i den situation, hvor vi som lovgivere skal tage stilling til, hvilke muligheder vi vil give borgerne, i det aktuelle tilfælde registrerede partnere, er vores synspunkt, at vi tager udgangspunkt i, om jeg så må sige, den ideelle startopstilling for barnet, og det er, at der skal være en far og en mor.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Selv om jeg ikke sidder i Retsudvalget, kunne det godt være, jeg burde vide det, men jeg bliver alligevel nødt til at spørge Kristendemokraterne, om det udgangspunkt betyder, at Kristendemokraterne også er imod, at enlige skal kunne adoptere.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Vores udgangspunkt er, at det kun skal kunne ske i helt særlige tilfælde. Sådan har vi formuleret det.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jamen så forstår jeg slet ikke hr. Jann Sjursens udgangspunkt, for hvis det er sådan, at man mener, at samfundet skal vurdere, og at man skal stille den ideelle situation, som i hr. Jann Sjursens verden er en mor og en far, til rådighed for barnet, hvordan kan Kristendemokraterne så gå med til, at enlige skal kunne adoptere? I øvrigt kan enlige meget vel være homoseksuelle.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jamen det kan vi som udgangspunkt heller ikke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører for forslagsstillerne.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg skal færdiggøre den sidste sætning med ordene: på nær i ganske særlige tilfælde. Det var det svar, jeg gerne ville have, men jeg kan forstå, at det kunne jeg ikke få.

Jeg skal sige tak for en god debat, og det glæder mig, at hver gang vi tager den, kommer vi trods alt lidt videre. Det er jo sådan i dag, at homoseksuelle kan blive plejeforældre, og det er sådan i dag, at homoseksuelle kan adoptere ægtefællens biologiske børn. Men homoseksuelle kan stadig ikke adoptere børn fra andre lande eller forældreløse danske børn på lige fod med alle andre. Homoseksuelle kan ikke få barselorlov umiddelbart efter, at partneren har født, og homoseksuelle kan ikke blive kunstigt befrugtet af en læge, men kan godt blive kunstigt befrugtet af f.eks. en automekaniker.

Der er altså nogle ting i lovgivningen, som ikke er helt konsekvente, men det er måske et udtryk for, at debatten foregår løbende, og at man løbende justerer tingene, og i Enhedslisten har vi taget det standpunkt, at det måske var på tide at få justeret lovgivningen lidt med hensyn til mulighederne for at adoptere og mulighederne for, at også den part, der ikke er den biologiske forælder, kan få barselorlov i forbindelse med kunstig befrugtning.

Kl. 17.10

Det er blevet sagt nogle gange heroppefra, at børn skal have en mor og en far, og at det er den ideelle situation. Til det vil jeg sige, at jeg synes, det er rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde tidligere i dag, at da hun var barn, var det sådan, at det var en meget stor katastrofe, hvis ens forældre blev skilt, og man dermed blev barn af en enlig mor, men at tingene jo har forandret sig i dag, hvor familiemønstrene er anderledes. Det synes jeg i virkeligheden er en meget klog måde at argumentere for denne sag på. Fordi familiemønstrene har jo forandret sig meget, det, der var ganske forfærdeligt for 50 år siden, er det ikke i dag, og det, der var ganske forfærdeligt for 20 år siden, er det heller ikke i dag.

Jeg synes, man skal passe meget på, at man som lovgiver, som politiker, som regering og som minister ikke er med til at puste til nogle fordomme ved at diskriminere gennem lovgivning, og det mener jeg sådan set at den nugældende lovgivning er udtryk for. Hvis der skal gælde lighed for loven, skal det jo være sådan, at alle kan blive prøvet for, om de er forældreegnete og derfor kan blive adoptivforældre, uanset deres familiemæssige baggrund. Det er ikke tilfældet i dag, og den form for lovgivningsmæssig diskrimination er med til at puste til nogle fordomme, og det er derfor også på tide, at vi gør noget ved det.

Vi i oppositionen bliver ofte beskyldt for ikke at sætte barnets tarv i centrum. Til det vil jeg sige, at det er sådan, at samfundet har taget stilling og besluttet, at homoseksuelle kan varetage barnets tarv. Det er jo sådan set det, man har gjort, når man har åbnet mulighed for, at homoseksuelle kan blive plejeforældre, og jeg mener altså, at plejebørn tilhører den gruppe børn, som måske har haft en lidt svær opvækst.

Samfundet har også åbnet mulighed for, at homoseksuelle i det hele taget kan have børn. De kan adoptere deres ægtefælles eller registrerede partners biologiske børn, og når man ikke tvangsfjerner eller sætter spørgsmålstejn ved, om homoseksuelle kan være forældre, er det jo som udgangspunkt en principiel stillingtagen: Homoseksuelle kan altså godt varetage barnets tarv.

Barnets tarv har været i centrum i debatten, og fru Lissa Mathiasen blev spurgt, om det gjorde indtryk, at der var en række børneorganisationer i Sverige, som havde indvendinger. Hvis jeg blev stillet det samme spørgsmål som fru Lissa Mathiasen, ville jeg give det samme svar: Ja, selvfølgelig gør det indtryk, når der kommer indvendinger fra diverse organisationer i forbindelse med denne her lovgivning. Ellers ville vi ikke tage børnene seriøst, og det mener jeg ville være et meget stort problem.

Hvis vi kigger på den svenske undersøgelse og kigger på det, der foregik i Sverige, er det rigtigt, at en række foreninger gav udtryk for, at deres holdning var negativ, og heriblandt var mange organisationer, hvis udgangspunkt er at tage vare på barnets tarv. Men forskellen på en undersøgelse og en holdning er, at det ene handler om dokumentation, og det andet handler om stillingtagen, og det skal jo helst være sådan, at vi tager stilling på baggrund af dokumentation, når vi lovgiver.

Derfor synes jeg, det kunne være interessant ikke blot at tage stilling ud fra den svenske undersøgelse, som jo endte med, at man i Sverige gennemførte en lovgivning, men også at få lavet en dansk undersøgelse. Der er ganske simpelt for lidt viden på området. Vi i oppositionen, som har besluttet at fremsætte forslaget, har jo taget udgangspunkt i en svensk undersøgelse, så jeg synes i hvert fald, vi som minimum må diskutere i udvalgsarbejdet, om vi kan lave en dansk undersøgelse og få dokumenteret nogle ting ud fra danske forhold.

Med hensyn til donorlandene vil jeg understrege, at vi med forslaget har lagt op til, at do-

norlandene selvfølgelig skal have indflydelse på, hvem der kan adoptere deres børn. Vi skal ikke stå i en situation, hvor det er Danmark alene, som kan bestemme, hvordan relationen skal være, det siger sig selv. Man skal altså være i øjenhøjde med hinanden som donorland og som aftagerland, og derfor skal der selvfølgelig være en gensidig aftale på området.

Det andet beslutningsforslag handler om den gruppe mennesker i Danmark, hvor der er en biologisk mor og en medmor. Den typiske situation er, at den biologiske mor er blevet kunstigt befrugtet, og at medmoderen ønsker at have mulighed for at tage barselorlov og at være sikker på at kunne tage vare på barnet, hvis den biologiske mor f.eks. dør under fødslen. Det ville være den typiske situation, i ni ud af ti tilfælde ville det være det, der havnede på vores bord.

Kl. 17.15

I de situationer er det selvfølgelig uproblematisk at give tilladelse til en midlertidig adoption, som automatisk ville blive permanent, fordi donoren i dette tilfælde er anonym. Men der vil selvfølgelig være en række tilfælde, hvor en kvinde er blevet gravid med en mand, men lever i et lesbisk forhold. Her skal det selvfølgelig være muligt for faderen at anlægge faderskabs-sag og få de rettigheder, han selvfølgelig skal have som far i den forbindelse.

Vi har arbejdet med spørgsmålet det sidste års tid, og jeg synes, vi er kommet et skridt videre i debatten. Jeg synes, vi er kommet lidt længere med de løsninger, vi har lagt frem, men i Enhedslisten er vi ikke hellige og mener, at det skal være lige netop den løsning. Vi er åbne over for debat, og jeg har været meget glad for at høre, at såvel Venstre som Dansk Folkeparti klart har tilkendegivet, at man er åben over for at diskutere nogle løsningsmuligheder:

Det er selvfølgelig en meget lille gruppe mennesker, vi taler om, men hvis vi igen tager barnet som udgangspunkt, er det væsentligt, at der er sikkerhed i barnets situation fra den dag, barnet bliver født. Det er også væsentligt for barnet, at begge forældre har mulighed for at tage orlov. Det tror jeg sådan set vi er enige om, og det er et godt udgangspunkt for den videre debat om den del af forslaget.

Jeg vil takke endnu en gang for en god debat, som jeg mener har bragt os videre med spørgsmålet, og jeg vil gerne understrege her til sidst, at selv om vi indimellem forsøger at skyde hinanden alt muligt i skoene, når bølgerne går lidt

højt, tror jeg, der er enighed om, at det allervæsentligste i denne sammenhæng er og bliver hensynet til barnet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Også fru Pernille Rosenkrantz-Theil tager fat på den svenske dokumentation og de svenske foreninger og får det ligesom til at se ud, som om der er stor diskrepans mellem dokumentationen i Sverige, som skulle være til fordel for at give homoseksuelle mulighed for at adoptere, og det, at foreningerne ud fra deres egen fornemmelse, eller hvad det måtte være, har taget en anden stilling og har advaret mod den svenske lovgivning.

Jeg synes ikke, at tingene overhovedet hænger sammen i forslagsstillernes argumentation. Forslagsstillerne har fair nok og meget reelt, synes jeg, i bemærkningerne til B 155 med sammenfatningen af dokumentationen i den svenske undersøgelse også fremdraget den passus, som peger på, at der kan komme problemer for nogle af børnene, og derfor synes jeg, at argumentationen heller ikke denne gang holder vand. Man prøver at få det til at se ud, som om der er meget stor forskel på den dokumentation, der er tilvejebragt i Sverige, og den stilling, som især børneorganisationerne har taget.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg har fuld respekt for, at man tager stilling i hver sin retning på baggrund af min dokumentation, og det er ikke sådan, at jeg vil komme, når der er udført en dansk undersøgelse, og sige til hr. Jann Sjursen, at når det nu er dokumenteret, og bla bla bla, så burde hr. Jann Sjursen vel osv. Nej, vi deler os efter anskuelse, men jeg synes bare, det er vigtigt at have noget dokumentation.

Der står i undersøgelsen, at der ikke er nogen forskel på, hvordan børnene udvikler sig, men at det er konstateret, at børn i visse tilfælde, specielt i pubertetsårene, kan have problemer med kammerater og sociale relationer. Men hvis man læser videre i rapporten, står der også - og det er det, der står i bemærkningerne til forslaget, bare for at opklare tingene for dem, der ikke lige sidder med det foran sig - at homoseksuelle forældre i mange tilfælde har været bedre til at tackle de svære pubertetsår og problemer med mobning, fordi de er mere opmærksomme på, at bør-

nene måske er lidt skæve i forhold til resten af samfundet.

Vi kan ikke som lovgivere sikre eller love, at alle børn får en mobningsfri tilværelse. Vi kan ikke sikre, at et barn, der har flyveører, ikke bliver mobbet i folkeskolen, men vi skal gøre alt, hvad vi kan for at undgå mobning og tackle det frontalt i folkeskolen. Men at forfalde til at bruge en argumentation, der siger: Vores børn mobber jeres børn, derfor må I ikke få børn - nej, den holder ikke!

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Taletiden er udløbet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg er sådan set enig i, at mobbeargumentet ikke er gangbart, men det får mig sådan set til at spørge: Vil det i virkeligheden ikke være sådan, at uanset hvor fremragende eller ikke fremragende fru Pernille Rosenkrantz-Theil måtte mene, den svenske argumentation er - jeg synes ikke, den er specielt fremragende, og jeg bruger måske andre dele af argumentationen end fru Pernille Rosenkrantz-Theil - vil det under alle omstændigheder være sådan, at Enhedslisten og fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil være for, at homoseksuelle skal have mulighed for at adoptere, fordi man netop ser sagen i et ligestillingsperspektiv, og fordi man principielt mener, at homoseksuelle par skal have de samme rettigheder som ægtepar, ligesom jeg af principielle grunde mener, at det skal de ikke. Er det i virkeligheden ikke det, der er tilfældet, når vi kommer til bundlinjen?

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nej, det er det ikke.

Jeg har stadig ikke set nogen undersøgelse, der har vist, at det er et problem for et barn at have homoseksuelle forældre. Det er klart, at kom der dokumentation på bordet, som viste, at det gav store problemer for børnene at være børn af homoseksuelle forældre, ville vi i Enhedslisten tage vores holdninger op til revision, ligesom vi ville, hvis det viste sig, at det, at enlige adopterer, skabte store problemer for børnene.

Jeg har bare stadig ikke set noget, der tyder på det, og derfor er Enhedslistens holdning fortsat, at det skal være muligt for homoseksuelle

forældre at blive prøvet for forældreegnethed på lige vilkår med heteroseksuelle og på lige vilkår med enlige. Det er Enhedslistens udgangspunkt, og selv om hr. Jann Sjursen meget gerne vil have det til at se ud, som om det ikke er barnets tarv, der står i centrum hos os, er det faktisk tilfældet. Vi konkluderer på samme måde, som man gjorde i England, da man gennemførte lovgivningen: Der har ikke været nogen dokumentation eller saglig argumentation for, at barnets tarv ikke skulle blive varetaget, og derfor måtte selv det stive, konservative England erkende, at der kun var én vej frem, og det var faktisk at ligestille homoseksuelle med heteroseksuelle.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 158:

Forslag til folketingsbeslutning om parrådgivning.

Af Jann Sjursen (KD) m.fl.
(Fremsat 25/3 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Med beslutningsforslaget opfordrer forslagsstillerne regeringen til at fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer i administrative forskrifter med henblik på fra den 1. januar 2005 at sikre et nyt tværfagligt tilbud om parrådgivning. Rådgivningen skal tilbydes alle par, der har vanskeligheder, konflikter eller kriser i familien eller parforholdet, den skal tilbydes af det enkelte amt eller den enkelte regi-